

Spm. nr. S 871

Til miljø- og energiministeren (28/12 95) af:
Kim Behnke (FP):

»Hvad er ministerens kommentar til de åbenlyse problemer omkring monopol, konkurrencemulighed m.v., der vil opstå i kølvandet på de planlagte og ganske omfattende fusioner, som elsektoren påtænker?«

Begrundelse

I Morgenavisen Jyllands-Posten fra den 19. december 1995 kunne man læse, at en konsulentrapport fra PA Consulting Group har anbefalet ELFOR, at der gennemføres omfattende fusioner i elsektoren. Der er tale om, at op imod 70 distributionsselskaber skal fusioneres. I andre lande er udviklingen gået i retning af større konkurrence på elmarkedet, bl.a. ved at forbrugeren frit har kunnet vælge leverandør af strøm. Detailleverandøren har kunnet købe strøm hos billigste udbyder. Hvis der i Danmark sker en fusion af mange distributionsselskaber, vil forbrugernes valgmulighed såvel som konkurrencen blive alvorligt svækket.

Svar (9/1 96)

Miljø- og energiministeren (Frank Jensen, fg.):
Jeg finder ikke grundlag for at tage stilling til den i begrundelsen for spørgsmålet nævnte rapport, før den er behandlet i elsektorens kompetente forsamlinger.

Spm. nr. S 873

Til justitsministeren (28/12 95) af:
Kim Behnke (FP):

»Finder ministeren ikke, at det er et problem, at en vinder af en retssag ofte kan være i den situation, at det koster penge at vinde sagen?«

Begrundelse

Den normale opfattelse er, at det er taberen af en retssag, der må bære alle udgifter ved sagen, såvel de egentlige sagsomkostninger som begge

parters advokatudgifter. Men sådan er det ikke. Selv om en part i en retssag vinder sagen fuldt ud og den vindende part er den sagsøgte, kan det ofte være således, at den advokatregning, sagsøgte skal udrede, er større end det beløb, domstolen tilpligter sagsøger at udrede. Derved kan en helt uskyldig part blive pålagt store udgifter blot for at forsvare sig mod en sagsøger.

En anden situation, hvor en vindende part kan opleve direkte tab, er, hvis den tabende part ikke evner at udrede det beløb, som retten dømmer vedkommende til at betale. Da vil den vindende part selv skulle udrede regningen for egne advokatomkostninger.

Det må være muligt gennem to simple ændringer at bringe denne uret til ophør. I det første eksempel må domstolen tilpligte den tabende sagsøger at udrede hele den vindende sagsøgtes advokatregning, vel vidende at det jo er en regning for at forsvare sig mod et uberettiget sagsanlæg.

I det andet eksempel må det være således, at uanset hvor lidt man tjener (minimum må jo være bistandshjælp), så må der aftales en afdragsordning, hvorefter det er det offentlige, der lægger likviditet til, indtil regningen er afdraget helt, således at den vindende part ikke oplever at skulle betale penge for at få ret, blot fordi taberen ingen midler har.

Svar (10/1 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

I civile retssager træffes afgørelsen om fordeling af sagsomkostninger af retten efter reglerne i retsplejelovens §§ 312-323.

Hovedreglen om sagsomkostninger findes i § 312, stk. 1, hvorefter den tabende part er pligtig at erstatte modparten de udgifter, der er påført denne ved retssagen, medmindre parterne selv har truffet anden aftale eller retten på grund af særlige omstændigheder finder grund til at gøre afvigelse fra denne regel. Ifølge stk. 2 gives der ikke erstatning for udgifter, der ikke har været fornødne for sagens forsvarlige udførelse.

Udgangspunktet er altså, at den part, der ikke får medhold i sin påstand, skal erstatte den anden part dennes udgifter til sagen.

Konkrete omstændigheder kan imidlertid medføre, at dette udgangspunkt fraviges. Således vil unødvendige udgifter normalt ikke blive